

BOGAERTS, Frans (Tienen 17 juni 1869 – Berlijn 5 juni 1926).

Was sinds 1890 advocaat aan het Brusselse hof van cassatie. Na het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog was Bogaerts eind 1914 samen met de Duits-Belgische advocaat Fritz Norden en de Duitse officier Hans F. Blunck betrokken bij de eerste contacten tussen Brusselse flaminganten en het bezettingsbestuur. Ter intentie van de gouverneur-generaal schreef hij een rapport over de mogelijkheden van Duitse inwerking op de V.B. Het verslag was een van de documenten waarop de Duitse autoriteiten in Brussel steunden toen ze begin 1915 de krijtlijnen uitstippelden van een te voeren Flamenpolitik.

Bogaerts beval de V.B. aan als houvast bij uitstek voor het bezettingsbeleid. Hij stelde een spoedige vernederlandsing van het openbare leven in Vlaanderen voor, bepleitte een propagandacampagne om de Vlaamse bevolking de economische voordelen van een aansluiting bij het Duitse Rijk duidelijk te maken en drukte het bezettingsbestuur een welwillende houding tegenover de Kerk op het hart om de Vlaamsgezinde clerus te paaien.

In de zomer van 1915 deed Bogaerts in opdracht van het bezettingsbestuur een vergeefse poging om de socialistische leider Edward Anseele in Gent om te praten tot een ontmoeting met gouverneur-generaal Moritz von Bissing. Hij werd lid van de Brusselse Vereeniging van Vrienden der Vlaamsche Zaak, had zitting in het hoofdbestuur van Jong-Vlaanderen en vanaf februari 1917 ook in de Raad van Vlaanderen.

Na de Duitse capitulatie vluchtte hij naar Duitsland, waar hij zich eerst in Biebrich bij Wiesbaden vestigde en in april 1919 naar Berlijn verhuisde. Daar werkte hij tot 1922 in de rijksdienst voor vergoedingen van oorlogsschade. In december 1922 verkreeg Bogaerts, die in België bij verstek tot twintig jaar hechtenis was veroordeeld, het Duitse staatsburgerschap.

LITERATUUR: W. Dolderer, *Deutscher Imperialismus und belgischer Nationalitätenkonflikt* (Kasseler Forschungen zur Zeitgeschichte, nr. 7, 1989).

WINFRIED DOLDERER